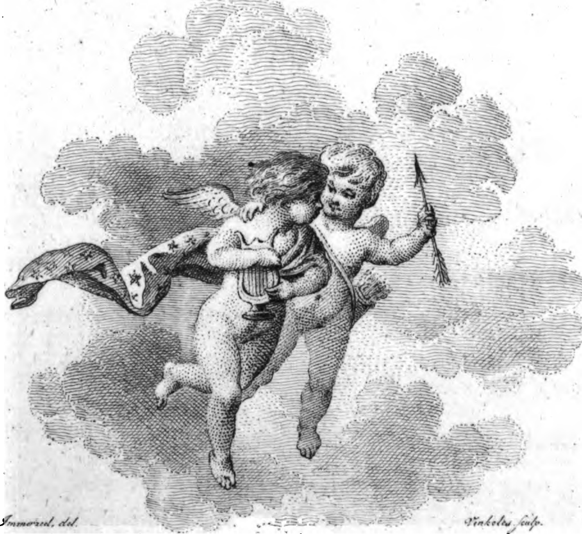
MINNEDICHTJES

VAN

H. TOLLENS, C.Z.

TE AMSTERDAM BIJ
IMMERZEEL & COMP.
MDCCCIX.

Na de uitgave van het eerste deel mijner Gedichten, waarmede ik gaarne alle diegene mijner vroegere kunstproeven wensch vergeten te hebben, die niet vervolgens of in mijne Gedichten zelve zullen worden opgenomen, of daaraan, op nieuw, afzonderlijk, zullen worden toegevoegd, maakten sommige mijner vrienden mij het eerst opmerkzaam op mijne bevorens uitgegeven Minnedichtjes, en trachtten mij te overreden dat 'er, onder al het

het onkruid, dat zij 'er in erkenden te vinden, enkele bloempjes scholen, die waardig waren te worden opgekweekt, zamengevlochten en aan mijne overige lettervruchtjes te worden toegevoegd. Niet ongaarne schikte zich mijne eigenliefde naar hun verlangen en gaarne vertrouwde ik aan hunnen smaak de keuze der bloemen voor den door hen begeerden ruiker. — Zorgvuldig heb ik de uitvloeisels van den hartstocht en het gevoel, de vruchtjes, meer der liefde dan der kunst, aan den toets eener ernstige nalezing onderworpen, en de voortbrengsels eener ongeoefende jeugd, die alle zoo zeer de kenmerken der onvolkomenheid met zich voerden, in den noodzakelijken kunstdos der beschaving trachten te tooijen. Verre, daarenboven, van iets tot de keuze mijner vrienden te willen bijvoegen, heb ik meermalen datgene terug gehouden en verworpen, waarmede hunne toegevenheid hunnen smaak had bedrogen. — Vindt men, bij toeval, een enkel roosje in hun schakeersel, het is meer dan ik mijzelven durf beloven, daar toch alle de hier aangeboden bloempjes, als vruchten der

on-

onbeschaafde natuur, het kenmerk van hunnen oorsprong met zich voeren, dien eene latere kunstbeschaving gewis eenigzins bedekken kan en verbergen, maar welligt nimmer ten eenenmale herscheppen en tot het voortbrengsel der schoone natuur verheffen.

Je célèbre des jeux paisibles,
Qu'envain on semble mépriser,
Les vrais biens des ames sensibles,
Les doux mystères du baiser.
Ma plume rapide et naïve
Ecrit ce qu' on sent en aimant:
l'Image n'est jamais lascive
Quand elle exprime un sentiment.

Profanes, que l'Amour offense,
Qu'effarouche la volupté,
Le baiser a son innocence
Et la pudeur sa fausseté.
Ce zèle, où votre cœur se livre,
N'est que le masque du moment;
Ce que vous fuyez dans un Livre
Vous le cherchez dans un Amant.

DORAT.

✣ ✣ ✣

Gevoellelooze zangers!
Zingt gij de heldendaden
Der woedende overwinnaars;
Zingt gij den val van Troje,
Zingt gij haar ſtalen muren,
Haar' puinhoop en haar' brand.

Ik zing geen wapentuigen
Dan Amors vlugge ſchichten;
Ik zing geen overwinning
Dan Amors wiſſe zege;
Ik zing geen andre vlammen
Dan Amors heilig vuur.

* * *

Ik zing geen flinksche listen,
Door trotsch gekroonde krijgers
Tot ramp en rouw verzonnen;
Ik zing de zoete treken
Der dartelzieke liefde,
  Die zegent als hij wondt.

Ik zing den grootsten krijger,
Die ziel en zin verteedert
En troetelt in zijn keten;
Ik zing den grootsten krijger,
Die zijn verwonnen slaven
  Met godenweelde drenkt.

DE

DE

ZOETE STRAF.

Damon vloog naar 't geurig zoomtje,
Waar hij daaglijks Fillis zocht,
Waar de beek de biezen lekte
En zich kronkelde in een bogt.

Damon vloog naar 't rollend vlietje,
Waar hij daaglijks Fillis vond;
Sneller vloog hij, graag naar kusjes,
Kusjes van haar' rozenmond.

Fillis zag van verr' den herder,
Hijgend ijlen door de wei;
't Meisje wou den knaap bespieden
En beluistren wat hij zei.

Naauwlijks ziet zij ginds hem naken
Of zij schuilt zich weg in 't riet;
Damon laat zijn oogen dolen,
Maar ontdekt zijn Fillis niet.

„ Fillis!" roept hij, „ waar vertoeft gij,
„ Waar verbeidt gij, daar ik wacht?
„ Zijt gij Damon sints vergeten,
„ Die aan niets dan Fillis dacht?

„ Mij vergeten! Fillis? nimmer!
„ Neen, zij mint mij trouw en teêr...
„ Is haar 't uurtje dan ontschoten,
„ Weet zij 't zoomtje dan niet meer?

„ Hier

„ Hier is immers, hier het zoomtje,
„ Liefste plek van heel de streek;
„ Ginds zijn immers de elzenboomen,
„ Daar de biezen, hier de beek.

„ Stoute! waar vertoeft ge langer,
„ En belacht mijn ongeduld?
„ Maar, ik zal u duur beboeten,
„ Streng bestraffen voor uw schuld.

„ 'k Eisch, tot loon voor leed en lijden,
„ Op dit eigenst plekje grond,
„ Twintig kusjes van uw lippen,
„ Kusjes van uw' eigen mond."

Fillis boog zich als een rietje,
En zij wrong zich uit het riet,
En zij stroomde naar den herder,
Sneller dan de snelle vliet.

,, 'k Geef mij," roept zij, ,, 'k geef mij over,
,, 'k Onderga gedwee mijn ſtraf;
,, Damon, ſluit mij de armen open;
,, Fillis kort geen kusjen af,"

AAN

AAN

KLYTIA.

'T Zijden keursje tilt, hoogmoedig,
'T Rollend borstalbast omhoog,
En verrukt de teedere oogen,
Maar bedriegt het vurig oog.
'k Wensch dat keursje vaak ontregen;
'k Wensch het, lieve Klytia!
Van uw middel los te scheuren,
Hoe bekoorlijk 't u ook sta.
Waarom poogt gij toch den boezem,
Dien 't genot ten offer wacht,

Zoo wreedaardig weg te ſteken
In een diep gevloekte pracht?
Zoudt gij 's zomers hem bedekken
Voor den fellen brand der zon,
Die het rozenrood verkleuren,
't Leliewit verzengen kon?
Zoudt gij 's winters hem verbergen
Voor het ſnerpen van de kou',
Die het zijden vel verrimplen,
't Sneeuwwit was verſteenen zou?
Lof de zorg, die beider woede
Zoo veel ſchoons ontwoekerd heeft,
Maar, zoudt ge aan de min 't ontrooven,
Die 't een' nieuwen luister geeft?
Dek het, berg het voor den jaarkeer,
Die te roekloos ligt het ſchond,
Maar ontrijg het, ſcheur het open
Voor den vuurgloed van mijne oogen en de kusſen van mijn' mond.

EGON

EGON EN FILIDA.

Herder Egon, vlug en aardig,
Ging, van Filida verzeld,
Beider blanke kudden weidend,
Langs het geurig, groenend veld.

Egon praatte 't ſchoone meisje
Snaakſche herdersgrapjes voor,
En haar argloos hartje ſtijgde,
Stijgde tot in 't luistrend oor.

Beiden zien zij flechts elkander,
  En wat rondom hen gefchiedt,
Ziet de herder niet door 't fpreken,
  't Meisje door het luistren niet.

Beider fchoone, blanke kudden
  Graasden, zorgloos, hier en daar,
En verliepen en vermengden,
  En verdoolden door elkaar.

't Meisje ziet het, vliegt en fiddert,
  Gilt en trilt, van fchrik verkleurd,
En befchuldigt nu den herder,
  Nu zichzelve, beurt om beurt.

Ieder kiest en zoekt zijn fchapen,
  Doch wat vlijt men weêrzijds toon',
Geene zijn 'er te onderfcheiden,
  Allen vindt men ze even fchoon.

„Ach!"

„ Ach!" dus krijt het bevend meisje,
Zuchtend, ſchreijend, keer om keer,
„ Ach, wat jammer komt mij over!
„ 'k Vind mijn ſchaapjes nimmer weêr!"

„ Wisch uw oogjes," roept de herder:
„ Spaar de zuchtjes, die gij loost,
„ Droog uw koontjes, bleek verſchoten,
„ Nog weet Egon raad en troost.

„ Laat ons Hymens bijſtand ſmeeken:
„ Stort uw beden, ſteun de mijn';
„ Beider kudden zijn vereenigd,
„ Beider herders doe hij 't zijn!"

't Meisje ziet den knaap in de oogen:
Minzaam ſtilt zijn raad haar ſmart;
Egon ſtrekt zijne armen open,
Filida zinkt aan zijn hart.

„ Als mij 't," zegt de blijde herder,
„ Immer weêr te binnen ſchiet,
„ Herdersgrapjes op te tellen,
„ Dan vergeet ik 't onze niet."

AAN

AAN

ROZALYN.

Stoei en dartel, onvermoeid,
Kwel en martel me, onbewogen,
Stook de vlam, die vurig gloeit,
Grief mij met uw wondende oogen;
Daar ik vruchtloos weêrſtand bood,
Offer 'k me aan uw dartle lustjes:
Schiet mij met uw lonkjes dood,
Maar herſchep mij door uw kusjes.

LIEF-

LIEFDE

EN

VRIENDSCHAP.

„ Neen, Dametas!" zei Nerine:
„ 'k Wil geen minnaar, zeker neen;
„ 'k Wil geen vreugd voor droefheid ruilen;
„ 'k Vraag geen liefde, 'k geef 'er geen.
„ Veel te dikwijls zei mijn moeder
„ Dat de minnaars trouwloos zijn;
„ Al hunne eeden flechts verdichtfels,
„ Al hun liefde niet dan fchijn.
„ Hebben ze eerst het argloos meisje
„ Door hun treken flinksch verleid,
„ Storten we eindlijk in hun ftrikken,
„ Dan begint hun trouwloosheid.

„ Slechts

„ Slechts zoo lang ze om liefde ſmeeken,
„ Minnen ze allen trouw en teêr,
„ Maar zoo ras wij wederminnen
„ Mint 'er wis niet een ons meer.
„ Neen, Dametas! ſtaak uw klagten:
„ 'k Ruil mijn vreugd voor geen verdriet;
„ Spaar uw eeden: 'k wil geen liefde,
„ 'k Wil geen minnaar, zeker niet.
„ Maar nogtans mijn kloppend harte
„ Slaat voor u, voor u alleen;
„ Maar van vriendſchap gloeit en klopt het,
„ Niet van liefde, zeker neen.
„ Hoor, Dametas! 'k wil u 't gunnen,
„ Dat gij me ook uw vriendſchap biedt;
„ 'k Wil door vriendſchap u beminnen,
„ Maar vooral door liefde niet.
„ Dikwijls zei mijn brave vader,
„ Dat de vriendſchap, op deze aard,
„ Als het reinst geſchenk der goden,
„ Ons den reinſten wellust baart:

„ Laat

„ Laat ons haar dan dankbaar kiezen,
„ Ze is toch even zoet gewis,
„ Daar de dartle liefde broeder
„ Van de teedre vriendſchap is.
„ Waarom koos men dan den broeder,
„ Zoo doortrapt en valsch en boos?
„ Waarom koos men niet de zuster,
„ Zoo opregt als ſchuldeloos?
„ Hoor, Dametas! 'k wil u 't gunnen,
„ Dat de vriendſchap, door den echt,
„ Voor altoos ons hart verbinde
„ En ons lot te zamen hecht';
„ 'k Wil u trouw en min bezweren,
„ 'k Wil dat gij mij de uwe biedt,
„ Doch door vriendſchap ſlechts, Dametas!
„ Maar vooral door liefde niet."

═

THER-

THERSANDER.

Mijn Chloris, naauwlijks vijftien jaar,
Is al mijn vreugd en lust,
Wat blijdſchap ſmaak ik, als mijn mond
Haar kusſend mondje kust!

Dat vrij mijn moeder knorre en kijv',
Als ik met Chloris ſpeel;
Neen zeker, 'k laat het nimmer, neen;
't Vermaakt mij veel te veel.

Dat vrij mijn moeder knorre en kijv'
En beiden kinders heet';
Dat zij de liefde dwaasheid noem',
Als ik maar beter weet.

Hoe! liefde zou dan dwaasheid zijn?
Neen zeker! 't is niet waar:
Mijn hart gevoelt het tegendeel
In Chloris armen klaar.

En, ſchoon ze een dwaasheid wezen mogt,
Wat ging ook ons dit aan?
Het is de jeugd, de jeugd alleen,
Die dwaasheid mag begaan.

LIEF-

LIEFDEBLIJK.

Hoor, Admetas! door wat teeken
Ons de weêrmin zij gebleken
Van de fchoonen, die men mint.
Och, haar veinzen hield ons blind!
Wat al tranen of wij weenden,
Eer wij wisten, wat zij meenden!
Maar vergeefsch is thans de vond:
Ik heb haar geheim doorgrond.

Treft een schoone dan uw zinnen,
Vraag niet naar haar wederminnen;
Let maar, als ge een kusje plukt,
En haar handje teeder drukt,
Of een hartbetoovrend blozen
't Wangetje overstrooit met rozen;
Zoo zij bloost, dan is 't gewis
Dat haar hart getroffen is.

Hoor, waarom ik, als een teeken
Van de liefde, 't blozen reken;
Als de min het meisje raakt
En zijn vlam haar' boezem blaakt,
Voelt zij 't vuur, dat haar doet gloeijen,
Straks door al hare aders vloeijen;
't Zoekt een uitkomst door 't gelaat,
Stijgt en brandt, en 't blosje ontstaat,

ITI-

ITILUS EN MIRRHA.

Itilus had om de wilgen,
  Aan den groenen oeverkant,
Boompjes, roode en witte rozen,
  Beurtlings door elkaâr geplant.

's Avonds vloog hij naar zijn tuintje,
  Zong en ſprong, van vreugd verrukt;
Maar, hij zag het ſchoonſte roosje
  Telkens van de haag geplukt.

„ 'k Wil het," riep hij: „ 'k wil 't befpieden,
„ Dat ik nacht en dag hier waak':
„ 'k Wil zoo ftout een' roof vergelden,
„ En verfchaf aan Flora wraak."

Heel den nacht verfleet hij vruchtloos,
Digt verfcholen in een' boom;
Doch, bij 't eerfte morgenkrieken,
Hoort hij 't ritslen op den ftroom.

Daadlijk ziet hij dunne riempjes
Schuim en baren zachtjes flaan:
Schoone Mirrha roeide, zingend,
Met haar fchuitje ftrandwaarts aan.

Naauwlijks treedt ze op 't geurig zoomtje,
Of de herder zit verdoofd,
En hij ziet zijn bloemen rooven
En hij voelt zich 't hart ontroofd.

Hij-

Hijgend ſtort hij uit de takken,
Dat 'er ſtam en tak van kraakt,
En verſpreidt in Mirrhaas boezem
't Vuur, dat in zijn' boezem blaakt.

Door zijn drift alleen bewogen,
Roept hij uit, op luiden toon:
„ Dat de zoen van ſchoone Flora
„ 't Offer zij van Venus zoon!"

Beiden, weêrzijds aangedreven,
Hals en armen vast geward,
Spreken ſlechts elkaâr met de oogen
En verſtaan elkaâr in 't hart.

Itilus, de wraak indachtig,
Die hij duur gezworen had,
Plukte voor de ontroofde rozen...
Stil, verklikker! zeg niet wat.

MYLON.

'k Telde zes of zeven jaartjes,
En behaagde aan ieder toen;
„ Knaapje!" riepen al de meisjes,
„ Aardig knaapje! geef me een' zoen."

Ik was bang voor lieve meisjes:
Och, ik zie mijn dwaasheid klaar!
Als 'er een mij vroeg te kusfen,
Gilde ik en ontvlood ik haar.

He-

Heden tel ik achttien jaartjes,
'k Zoek en min de schoonen teêr,
Ik wil gaarne thans haar kussen
En ik vraag het keer op keer:

Doch, zoo dra ik ze aan wil vatten,
Gillen en ontvlieden zij:
Eertijds vlugtte ik voor de meisjes,
En zij vlugten thans voor mij!

VELDWANDELING.

„ Lieve Mirta!" ſprak Philander,
„ Laat ons dartlen met elkander
„ Beemd en bosch en dreven rond;
„ Maar, eer we ons in 't veld vermaken,
„ Gun mij 't zoetſte zoet te ſmaken,
„ 't Is een kusje van uw' mond."

„ Hoor de vooglen, hoor ze zingen,"
Zegt het meisje, „ zie ze ſpringen,
„ Zie ze ſtoeijen, vlug en blij;
„ Zie ze kozen, zie ze ſpelen..."
„ 't Is, zij minnen, 't is, zij ſtreelen,
„ Lieve Mirta, zoo als wij.

„ Zie,

„ Zie, hoe weemlen al die diertjes,
„ Al die mugjes, al die miertjes,
„ Talloos door elkaâr verward;
„ Zie ze wriemlen, zie ze woelen..."
„ 't Is, zij voelen wat wij voelen,
„ Lieve Mirta, in ons hart."

„ Zie de ſtruiken en de ſpruiten
„ Schijnen tak in tak te ſluiten,
„ Vast te kleven, ſtam aan ſtam;
„ Zie, de grasſcheut kust de blâren..."
„ 't Is, zij koestren ook in de âren,
„ Lieve Mirta, de eigen vlam."

„ Zie de zilvren vischjes ſpartlen;
„ Zie ze dobbren, zie ze dartlen,
„ Zie ze domplen aan mijn' voet;
„ Zie ze reppen, zie ze roeijen..."
„ 't Is, ze minnen, 't is, ze gloeijen,
„ Lieve Mirta, in den vloed.

„ Zie,

„ Zie, Philander! zie ter neder:
„ 't Water kaatst ons kozen weder,
„ 'k Zie 'er beiden, kusſende, in;
„ 'k Zie u ſtrooken, 'k zie u ſmeeken..."
„ Alles, Mirta, ſtrand en ſtreeken,
„ Buurt en beemd en bosch en beken
„ Zijn een ſpiegel van de min."

KLO-

K L O R I N D E.

„ Och!" zuchtte ſteeds Klorinde,
Door ingebeelde ſmart:
„ Wat is mijn ledig hutje
„ Vervelend voor mijn hart!

„ Wat valt mijn droeve lente
„ Dit eenzaam kwijnen zwaar!
„ Wat is mijn ledig hutje,
„ Mijn treurig leven naar!"

Doch

Doch dra kwam vlugge Ergastis
  Met herderlijken groet;
„ Och, och!" riep toen Klorinde,
  „ Wat wordt mij 't leven zoet!"

Zij huwden, en haar hutje
  Verkozen zij ter woon:
„ Och, och!" roept thans Klorinde,
  „ Wat is mijn hutje ſchoon!"

AAN

AAN

TESTILIS.

Och, schoone Testilis! waarom de min te ontvlieden,
Zoo zoet, zoo zalig voor ons hart?
Wilt ge aan het reinst gevoel, halstarrig, weêrstand bieden
En vlamt gij op uw eigen smart?
Waartoe uw leven door te sterven?
Wat woede dwingt u, wreed, te derven,
En sneeuwt een' winter neêr op 's levens lentetijd?
Wat vreugd, helaas! moogt gij verwerven,
Zoo gij gevoelloos zijt?

Zweer

Zweer af uw dwaling, neig uw zinnen;
Hoe aaklig is uw ramp! hoe treurig is uw lot!
Rampzaalge, leer in tijds beminnen:
Natuur befchaamt en ftraft, wat met hare infpraak fpot.
Kom, laat ons langs de velden zweven:
't Is lente, Testilis! wat is de lente fchoon!
Hoe warlen loof en kruid en dartlen door de dreven!
Hoe fchaatren bosch en veld en menglen zang en toon!
Wat bloemen fchittren rond, bij naam noch tal te noemen!..
Lees, wreede! lees 'er 't voorfchrift in!
Een jeugdig leven, zonder min,
Is als een lente, zonder bloemen.

K O L A S.

Eens lag Kolas
In 't lange gras,
Zorgloos te ſlapen,
En zijne ſchapen
Dwaalden alleen
Rondom hem heen.
't Lommer der boomen
Dekte den knaap;
Lagchende droomen
Vleiden zijn' ſlaap;

Teeder verlangen
Kleurde zijn wangen;
Cytheraas wicht
Drilde den ſchicht,
Trof hem intusſchen,
Had hem doorwond,
En 's herders mond
Trok zich tot kusſen:
't Minnewicht wacht,
Luistert en lacht.

Lize treedt toe,
Treurig te moe',
Somber van zinnen;
Och, tot haar ſmart,
Teeder van hart,
Zonder te minnen.
Schichtig en ras
Ziet zij Kolas,
Ginds door de twijgen;

In-

Innig gefpoord,
Sleept zij zich voort,
't Hartje aan het hijgen,
't Hartje doorboord.
Goôn, wat ontroering!
Wat is de knaap
Schoon in zijn' flaap!
In haar vervoering
Buigt ze op den grond,
Nijgt ze op hem neder,
Blikt in het rond,
Kust hem den mond,
Brandend en teeder.
Kwijnend gebukt,
Prooi aan haar fmarte,
Vurig verrukt,
Zijgt ze aan zijn harte;
Dronken van min,
Sluimert zij in.

Jonge Kolas
Opent te pas
Armen en oogen;
Waant zich bedrogen,
Drukt zijnen last
Digt aan zich vast;
Knelt, in het prangen,
Lippen op wangen,
Troetelt en tast.
Feller aan 't branden,
Moe' van zijn banden,
Woelt hij zich los,
Legt haar in 't mosch,
Dartel van handen.
Vlug vliegt hij rond,
Rooft uit den grond
Knoppen en rozen;
Siert haar bij poozen,
Streelt haar om ſtrijd:
Loon voor zijn vlijt.

Rond-

Rondom haar henen
Strooit hij in 't gras
Geur en gewas;
Strengelt de teenen
Kunftig en raar,
Vast door elkaâr;
Breidt door de naden
Bloefem en bladen,
Plant ze, in der vaart,
Slingrend in de aard';
Lommer en loover
Dekt hij 'er over,
Boeit zijnen buit
Midden in 't kruid;
Bloemen en blaartjes
Strikt hij aan een,
Kranst door haar haartjes
Zachtjes die heen;
Tuiltjes en takken,
Halmen en ooft

Beuren haar hoofd,
Waar ze 't laat zakken;
Torſchen het zacht,
Trotsch op hun vracht.

Nu ſtoort de knaap
't Meisje in haar' ſlaap,
Door 't klinkend rietje,
Waar hij op ſpeelt,
En 't minziek liedje,
Rollend gekweeld.
Lize ziet teeder,
Opwaarts en neder,
Blozende rond;
Nu blaast de zanger
't Rietje niet langer,
Maar ſpeelt terſtond,
Brandend van lustjes,
Klinkende kusjes
Op haren mond.

Vu-

Vurig verlangen
Houdt hen bevangen;
  Hijgend van dorst,
Lesfching verwachtend,
Zwijmen zij, fmachtend,
  Boezem aan borst.
Voller aan 't blaken,
  Dartel van zin,
  Sluimren zij in;
Droomen en fmaken,
  't Droompje der min.

K L A G T.

Ik zag mij, helaas! door Nerine beminnen,
Met teeder gevoel,
Maar thans is zij gram en ontrefbaar van zinnen,
Maar thans is zij koel.

De min had zijn' koker te kwistig ontsloten,
Verhit op den buit:
Nu rukt hij de pijlen, te spilziek verschoten,
De boezems weêr uit.

Ik voel nog een' schicht, die mij foltert, ô Liefde!
Ontruk hem mij vrij,
Of geef dien terug, die Nerine doorgriefde,
Of neem deez' 'er bij.

═

AGA-

A G A T H I S.

Agathis ging langs de hagen
  Van de digtbegroeide laan,
Waar, aan zwaar beladen takken,
Die vermoeid ter aarde zakken,
  Volle, roode besſen ſtaan.

Keer om keer, in 't voorwaarts ſnellen,
  Plukt ze een trosje van de heg,
En zij laat het ſteeltje glippen,
En zij wischt haar zachte lippen
  En zweeft verder langs den weg,

Faunus, die, in 't loos beſpieden,
  't Mondje, naar de besjes graag,
Telkens, ſnoepziek, ze af zag happen,
Kroop, met afgemeten ſtappen,
  Stil, langs de andre zij' der haag.

Eensklaps, toen zij weêr wou plukken,
  Rijst hij ſchichtig van den grond;
Eensklaps, voor haar oog verſchenen,
Boort hij door de hage henen
  En hij kust haar op den mond.

Agathis vloog gillend huiswaarts
  En zag telkens om met ſchroom;
Echter riep ze, al vlood zij verder:
„ 'k Miste 't kusje van den herder
  „ Voor geen' ganſchen besſenboom.

AAN

AAN

ALCIMNA.

Ach, Alcimna! welk een ſmart!
'k Wilde, in mijne lentejaren,
Zelf beſchikken van mijn hart
En naar lust en liefde paren;
Alle ſchoonen wilde ik zien,
En die meest mij mogt behagen,
Wilde ik trouw en liefde biên
En om trouw en liefde vragen;
'k Was tot keus en kiezen klaar;
Mij zou ſchoon noch ſchijn bekoren;

'k Werd

'k Werd Alcimna 't eerst gewaar,
En ik had mijn hart verloren.
Ach, Alcimna! welk een ſmart!
'k Moet om eigen zwakheid blozen;
Gij ontroofde Linco 't hart,
Voor dat Linco had gekozen!
Dat ik thans nog kiezen mogt,
Thans, naar zin en zielsbegeeren,
Nog uit duizend ſchoonen zocht,
Wie ik liefde toe zou zweren!
Wie dan koos ik, wie alleen,
Wie, van duizend uitgelezen?
(Raadt ge 't, weet ge 't, wie ik meen?)
Ach, het zou Alcimna wezen.

LIEF-

LIEFDEWRAAK.

'k Zal mij ſtrenge wraak verſchaffen,
Dafne ſtraffen
Voor haar koelheid en haar' waan;
'k Mogt haar ſteenen hart verzachten,
'k Eisch vergoeding voor mijn klagten,
Honderd kusjes voor een zuchtje, duizend kusjes voor een' traan.

Haar bekoorlijkheden bloeiden
En ontgloeiden
Duizend wenſchen in mijn borst;
Zij verbood ze mij te ſmaken:
'k Zal ze zwelgen, in het blaken,
En mijn' brand op nieuw ontgloeijen, in het lesſchen van mijn' dorst.

Zij

Zij onthield me een handendrukje,
'tMinst gelukje,
Dat ten troost ſtrekte aan mijn ſmart;
'k Zal met woeker mij betalen,
'k Zal 't verlorene achterhalen
En haar prangen en herprangen tot zij vastkleeft aan mijn (hart.

'k Zag haar' vollen boezem zwoegen;
Wreed genoegen,
Zoo geen liefde dien ontrijg'!
'k Zal thans zelf hem openrukken,
Strooken, kusſen, rollen, drukken,
Tot ik, dronken van genoegen, aâmloos voor haar nederzijg'.

Ja, ik zal mij wraak verſchaffen,
'k Zal haar ſtraffen,
Door onbluschbaar vuur bezield;
'k Zal mijn liefde ſteeds verheffen,
Zelfs haar ſchoon doen overtreffen,
En 't zoo veel te meer genieten als zij 't langer mij onthield.

BLAN-

B L A N D I N E.

Op het zoompje van de beek
Zit Blandine, droef bewogen,
En de traantjes uit hare oogen
Maken grond en ſteenen week,
Op het zoompje van de beek.

Op het zoompje van de beek
Vraagt zij aan de ſtille baren,
Waar haar vreugd is heen gevaren,
Sints haar Thirſis ontrouw bleek,
Op het zoompje van de beek.

Op

Op het zoompje van de beek
Dorst hij Dirce in de armen prangen,
Kusſen haar op mond en wangen,
Tot hem trouw en eer ontweek,
Op het zoompje van de beek.

Op het zoompje van de beek
Roept Blandine, droef en teeder,
Wreeden Thirſis vruchtloos weder,
En zij ſtort zich, doodsch en bleek,
Op het zoompje van de beek.

Op het zoompje van de beek,
Waar zij lijkcipres laat groeijen,
Roept zij, daar haar tranen vloeijen:
„Dat ik ras van ſmart bezweek
„Op het zoompje van de beek!"

DE

DE

VOGELVANGSTER.

Snaakſche Erast floot op zijn rietjes
Aller vooglen wildzangliedjes,
  Van den leeuwrik tot de mosch:
Dikwijls, onder 't groen verborgen,
Trok hij, in den vroegen morgen,
  Heel de veldjeugd naar het bosch.

Dorcalis hoorde ook zijn zangen:
„ 'k Wil dat duizendtoontje vangen,
„ Lokken met wat kruimpjes brood;
„ 'k Wil het," riep ze, „ troetlend kweeken,
„ Koestrend bij mijn' boezem ſteken
„ En het kusſen in mijn' ſchoot."

't Knaapje hoort ze en ziet haar pogen:
Fluks heeft hij een' ſtrik gebogen
Van een' groenen wilgenbast;
Hij ſchuilt weg, en fluit verholen,
En het meisje trapt, in 't dolen,
Zich in 't loerend ſtrikje vast.

„ 'k Heb haar," roept Erast, in 't prangen,
„ 'k Heb de vangſter zelf gevangen!"
En hij trekt ze in 't rietje voort,
En hij fluit, met duizend toontjes,
Voor het meisje, rood van koontjes,
Rood van ſchaamte, daar ze 't hoort.

„ 'k Gun

„ 'k Gun 't u," roept hij, „ boet uw lustjes,
„ Troetel, ſtreel me, geef me kusjes,
„ Rijg me uw' blanken boezem bloot."
Maar of 't meisje, in 't loof der boomen,
Woord en wensch is nagekomen,
Heelt het lommer in zijn' ſchoot.

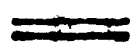
K O Z E R IJ.

Kom, Rozinde! hier gekust,
Hier ontſtoken en gebluscht,
Hier genomen en hergeven!
Laat ons mond aan lippen kleven,
Laat ons, hart aan hart gekneld,
Zwichten voor elkaârs geweld,
Worstlen met elkanders krachten,
Grijpen, ſluiten, lesſchen, ſmachten,
Tot, haars ondanks, de enge borst,
Vlammend, naar verluchting dorst,

En,

En, onmagtig van verrukking,
Zwoegt en zijgt bij elke drukking,
  En, verhit en weêr verzwakt,
  Aâmloos naar den adem ſnakt,
Tot geluid en ſtem vervlogen
En de lippen dorſtig droogen,
  En met pijn een zachte zucht
  Uit den naauwen gorgel vlugt.
Boei uw blikken aan mijn lonken:
Laat ze kwijnen en ontvonken,
  Tot ons hart, te fel gegloeid,
  Smeltend, langs de lippen vloeit,
En het een zich mengt in 't ander,
Plaatsverwisſelt met elkander,
  En mijn borst het uwe drinkt,
  En het mijne in de uwe zinkt,
En wij, moê en mat aan 't hijgen,
Weêrzijds ons in de armen zijgen,
  Maar met nieuw gevoel ontwaakt,
  Maar van voller brand geblaakt,

Maar van feller drift bevangen,
Weder kusſen, weder prangen,
Tot de ſteeds verhitte gloed
Hart en ligchaam trillen doet,
En de vlam, die wij ontwaren,
Door het bloed ſlaat en door de aren,
Tot de vuurſtroom, ongekeerd,
Ons verweldigt en verteert,
En wij ziel en zintuig derven,
En op nieuw van weelde ſterven,
En op nieuw, na nieuwe rust,
Blaken in herboren lust!
Nooit moge ons 't genot verzaden!
Laat ons baden en herbaden!
Putten we, eer de tijd het ſluit,
Drinken we op den bodem 't uit!
Blijven wij, wat cijns we ontwingen,
Schatting van de liefde dwingen,
Die haar gunsten overdrijft
En betaalt en ſchuldig blijft.

RAAD-

RAADGEVING.

Minnaars! wilt ge uit vrijen gaan,
Trekt uw ſtoutſte ſchoenen aan,
Schudt uw kindſche bloôheid uit,
Maakt wat wil ontvlieden buit,
Neemt het kusje voor gij 't vraagt:
Nimmer wint hij, die niet waagt.

't Vrouwenhart is koel en wreed
Voor ons zuchten en ons leed;
't Spot en lacht met vrees en hoop,
't Is voor tranen niet te koop,
Maar ſlechts hem, die 't eischt en rooft,
Neemt het aan voor heer en hoofd.

Overvallen wij, met kracht,
Dan dat listig zwak geslacht;
't Houdt zich moedig, zijn wij laf;
't Is bloôhartig, zijn wij straf;
Geev' men 't nimmer dan, te onwijs,
Ons gewettigd regt ten prijs.

Waapnen we ons alleen met moed,
Trekken we op met rapper voet,
Staven we ons bedreigd gezag,
Levren wij de schoonen slag,
Doen wij haar de kluisters aan,
Eer zij ons in kluisters slaan.

BE-

B E D E.

Streelt en deelt mijn ziel en zin,
God des wijns en god der min,
  Wie ik offers wijde!
Deelt me uw zoetste gunsten meê,
En vereent u, op mijn beê,
  En verhoort me om strijde.
Lyeus! lesch mij 't ingewand,
Als de liefde 't blaakt en brandt
  Met ontgloeide flitsen;

Eros! laat uw vuur mijn' dorst,
Als mijn hart zwemt in mijn borst,
  Vlammend weder hitſen.
Blaakt en bluscht mij meer en meer;
Laat mij, hijgend, keer op keer,
  Naar uw' bijſtand haken;
En, gelescht, en weêr ontgloeid,
Nog van de eene gunst vermoeid,
  Weder de andre ſmaken!
Volgt elkaâr in ſnelle vaart,
Maakt me uw' bijſtand weêrzijds waard:
  Dat ik kusſe en klinke!
Dat ik roeme op nap en boog!
Bacchus! dat ik minnen moog'!
  Amor! dat ik drinke!

AAN

AAN

LUCINA.

Dikwijls ſta ik opgetogen,
Door mijn' dartlen gloed bewogen,
Spraakloos, voor uw ſprekende oogen,
  En beſluitloos in 't vermaak:
Duizende bekoorlijkheden
Schittren van uw ſchoone leden,
Geene ſtelt mijn drift te vreden,
  Geene leſcht mij, als ik blaak,
Daar ik, ſteeds op nieuw beſtreden,
  Steeds naar nieuwe zege haak.

Wat

Wat toch eerst mijn min te toonen?
Of die roode, volle konen,
Of die lippen, die mij troonen,
  Of dien boezem, die mij ſart?
Alles daagt me om ſtrijd tot kozen,
Dan die wangen, mild in 't blozen,
Dan dat mondje, rood als rozen,
  Dan dat teeder zwellend hart,
Daar uw oog mij nog, in 't poozen,
  Door zijn lonken meest verwart.

'k Durf uw' mond geen kusje wijden,
Of uw wangen, die 't benijden,
Lokken mij, als van ter zijden,
  Door hun kleurig inkarnaat:
'k Sta verlegen: wat te pogen?
Wat te kiezen? wat te mogen?
'k Zwelg met ſteeds verdolende oogen,
  Maar mijn drift blijft onverzaad,
Tot ik, gansch mijzelv' onttogen,
  Blindlings me in uw ſchoonheid baad.

DE

JAGTPIJL.

Lydia, de schoonste schoone
Van de streek, door haar bewoond,
Was godes van aller harten,
Door de liefde 'er toe gekroond.

Zonder willen, was zij Venus,
Die den koelsten zin bekoort,
Zonder willen, 't minnewichtje,
Dat het hardste hart doorboort.

Maar,

Maar, zij paarde ſmaad en wreedheid
Aan haar wapen en haar ſchoon;
Maar, zij doemde Venus gunsten
En de magt van Venus zoon.

Eens zat ze, onder 't riet verſcholen,
Op het zoompje van den vloed,
En het ſtroompje, dat 'er ſpoelde,
Kuste nedrig haar den voet.

Eensklaps vliegt een pijl, in 't ſnorren,
Dóór haar haarvlecht, in de lucht,
En een kreet van 't angſtig meisje
Volgt hem gillend in zijn vlugt.

Eensklaps ſtort een jonge jager,
Schieter van 't verdoold geweer,
Door haar' luiden ſchreeuw getrokken,
Aamloos aan haar voeten neêr.

„Ik,

„Ik, ik wondde u!" roept hij hijgend:
„Dat mij 's hemels wrake straff'!"
Maar het meisje stilt zijn zorgen,
't Meisje wischt zijn tranen af.

„'k Zie toch" roept hij, teeder vleijend,
„U met schaamte en wroeging aan,
„t' Zij ge, tot vergifnisteeken,
„Mij een kusje toe wilt staan."

't Meisje gunt, de jager neemt het,
En hij neemt 'er meer en meer,
En hij knelt haar aan zijn' boezem,
En zij biedt geen tegenweer.

De avond valt: zij spoeden beiden
Naar het eigenst vlekje heen:
Beider harten zijn vereenigd,
Beider hutten worden een.

Al de landjeugd schoolt te zamen,
Alles fluistert, klein en groot,
Dat het minnewichtje zelve
't Pijltje van den jager schoot.

Wat dan wilt ge, stugge schoonen!
Roekloos zijn gezag weêrstaan?
Amor leent, om u te treffen,
Zelfs de pijlen van Diaan.

Immerzeel del. Vinkeles sculp.

AAN

AAN

FILIRA.

Wat tooit ge, met benijde vingren,
Dien ſchoonen boezem ſchooner op?
Wat vlecht ge blaadje, bloem en knop,
En laat ze aan 't fladdrend rokje flingren,
Terwijl ge 't haar met loof borduurt,
En ſpieglend in het vlietje gluurt?

Hou op! de tooi, waarmeê ge u fiert,
Doet mij verftand en adem derven!
Hou op! zoo ge eens nog fchooner wierdt!..
Ik zou van liefde en weelde fterven.
Hou op! mijn boezem jaagt... Laat af,
Of zoo veel fchoonheid wordt me een ftraf.

Wat baat, helaas! die tooverpracht,
Daar ge, onverdeeld, naar wil en magt,
Gebiedt op mijn verflaafde zinnen?
Och, fpaar die praal, mijn min ten hoon:
Gij maakt welligt u meerder fchoon,
Maar nimmer kan ik meerder minnen.

DE

VERKLIKKING.

Venus zoon mist al 't vermogen,
En zijn fakkeltje is gedoofd;
Al zijn pijltjes zijn geroofd:
Doris heeft die in hare oogen,
En zij ſchiet 'er meê in 't rond,
En geen pijltje, dat haar wondt!

Venus zoon heeft uitgeklonken,
Dat aan hem, die openbaart
Waar zijn pijltjes zijn bewaard,
Wat hij vraagt zal zijn gefchonken:
Daar hij die belooning geeft,
Ga ik klikken wie ze heeft.

Venus zoon! ik weet uw wapen:
Doris voert het in haar oog,
Schiet, als met uw' eigen' boog,
En elk fchichtje treft de knapen:
Neem uw pijlen, Venus zoon!
En geef Doris mij tot loon.

==

DE

DE

LIEFDE OP HET IJS.

De wintervorst vierde zijn woede den toom,
En dempte met fchorfen het meer en den ftroom;
De veldvreugde ruimde voor 't ijsvermaak plaats,
En meertjes en ftroompjes weêrkaatften de fchaats.

Schoon Elsje, een boerinnetje, poezel en mals,
Verloor, in het zwenken, de boot van haar hals,
En Koenraad, de flinkfte gezel van het oord,
Ontdekt die en raapt die en rijdt 'er meê voort.

„ Wat deert u, ſchoon Elsje?" dus vraagt hij welras,
Terwijl zij, al ſchreijende, zoekt op den plas.
„ Mijn bootje," zoo roept zij, „ helaas, ben ik kwijt!
„ Ik heb het verloren in ſneeuwhoop of bijt." —

„ 't Was wis van een' vrijer, tot meerder verdriet." —
„ Neen, 't was van mijn moeder, ik kreet anders niet." —
„ Kom, wisch maar uw traantjes, gij vindt het wel weêr:
„ Leg op maar en zoek maar de baan op en neêr."

Zij rijden en glijden en ſnijden door 't ijs,
En ijlen en zeilen het ſpiegelpad grijs;
Hij ſnort haar vooruit met een' zwierenden zwaai,
En vangt haar weêr op met een' kraſſenden draai.

Zij zwieren en gieren het baantje ten end',
En wiegen en vliegen in de opene tent,
En klinken en drinken en leggen reis aan,
En waaijen en zwaaijen op nieuw langs de baan.

Maar

Maar 't ſchaatsje van 't meisje glipt los van haar been,
Zij valt en zij ſtuift als een ſneeuwvlokje heen;
De knaap ijlt haar na, en heft ze op met een til,
En zoent, waar het zeer doet, de pijn weder ſtil.

Nu rijden weêr beiden, ſchoon Elsje achter hem,
Met handen in handen, al vaster van klem;
De kou maakt haar boutjes en kaakjes wel ſtijf,
Maar innig toch voelt zij geen kou in het lijf.

Zij poozen en kozen; hij zoent haar een' blos,
Terwijl trapt zij willens haar ſchaatsje weêr los;
Hij bindt en herbindt het en aarzelt en teemt,
En vraagt en hij krijgt en hij wenscht nog en neemt.

De landjeugd reed af en het maanlichtje klom,
En Koenraad gaf Elsje haar bootje weêrom,
En gaf haar een ringetje en zoende haar teêr,
Maar hem bleef haar hartjen en nooit gaf hij 't weêr.

FELANUS EN MIRTA.

Felanus ging door de dreven,
Lieve Mirta aan zijn zij';
't Knaapje, in d' eerſten bloei van 't leven,
't Meisje, jonger nog dan hij.

Beiden koutten, beiden ſpeelden,
Beiden zongen, even ſchel,
Beiden koosden, beiden ſtreelden,
En een kusjen eindde 't ſpel.

„ Laat

„ Laat ons weêr een nieuw beginnen,"
Riep de knaap, met blijden geest:
„ Lieve Mirta moog' 't verzinnen,
„ Wat zij kiest bekoort mij meest."

„ Als wij, onder 't loof der bladen,
„ Woorden sneden in de dreef?
„ Als ik," zei ze, „ uw schrift moest raden,
„ En gij raden wat ik schreef? . . . ."

„ Goed verzonnen!" roept de herder:
„ Spoedig in de schors gegrifd!"
De een snijdt hier en de ander verder,
En de liefde stiert de stift.

Beiden zien zij, reis op reisje,
Steelsgewijs, elkander aan:
„ Ik bemin u," schreef het meisje,
„ Ik bemin u," schreef Felaan.

„ Raad!" roept Mirta, „raad ter degen:
„ 'k Geef een kusje, zoo gij 't gist."
„ Raad!" roept ook de knaap daartegen,
„ 'k Eisch een kusje, zoo gij mist."

Beiden raden, ontevreden,
Maar vergeefs naar 't geen 'er ſtond,
Beiden toonen wat zij ſneden,
En zij knellen mond aan mond.

Duizend kusjes ſtraffen 't misſen,
Duizend loonen 't zoet geſchrijf,
Dat de tijd niet uit moog' wisſchen,
Dat de roem der liefde blijv'!

Daaglijks, als zij vruchten torſchen,
Langs de dreef heen, naar de markt,
Lezen beiden in de ſchorſen,
Wat zij voelen in het hart.

CELIDON.

Laat mijn' teedren gloed mij blusſchen,
Laat me u kusſen,
Laat me u ſtreelen, Galathée!
'k Werp het vischtuig in mijn bootje;
Schud de ſchulpjes uit uw ſchootje,
Schud ze in volle zee.

Laat ons minnen, laat ons blaken,
Laat ons ſmaken,
Stroom' de wellust om ons heen!
Niet door vischjes uit de baren,
Niet door ſchulpjes op te gåren,
Maar door liefde alleen.

Laat

Laat mijn' dartlen gloed mij blusſchen,
Laat me u kusſen,
Laat me u troetlen op mijn' ſchoot;
Laat mij ſtrooken, laat mij kozen,
Kusſen op uw koontjes rozen,
En uw lipjes rood.

Laat me u aan mijn' boezem rukken
En u drukken
En u ſchaaklen aan mijn borst;
Laat me u prangen en u presſen
En mijn ſmeltend harte lesſchen,
Dat van liefde dorst.

't Innig vuur doorgloeit mij feller
En blaakt heller
En doortintelt me op den duur.
Vruchtloos dorst en brand te blusſchen!
Streelen, ſtrooken, kozen, kusſen,
Alles hitst mijn vuur.

'k Hecht

'k Hecht u vaster, 'k dring u nader!
'''t Bloed in d' ader,
Stroomt 'er vlammend, ftolt 'er ftijf.
Boet mijn' lust en ftil mijn fmarte,
Of de gloed van 't fmeltend harte
Zengt me 't hijgend lijf.

Stel mijn blinde drift te vreden;
Hier die leden!
Hier dien boezem! weg die hand!
Doof den vuurgloed, dien gij teelde,
Vrij genot en volle weelde
Koel' en lesch' mijn' brand!

Laat mij, laat mijn' gloed mij blusfchen,
En u kusfen,
En u prangen naar mijn' zin,
Of, in dubble drift ontftoken,
De oogen magtloos digt geloken,
Zwijmen door de min.

Ja,

Ja, mijn hijgend hart blaakt heller
En gloeit feller,
De onverzade drift ten buit;
Aan elkaâr gefchakeld hangend,
Beiden lijf aan ligchaam prangend,
Blaas ik d'adem uit!

AAN

AAN DE

MEISJES.

Hebt dank, lieve meisjes! wij zijn dien u schuldig:
Hebt dank voor de zorgen, waarmeê gij, geduldig,
  Uw schoonheid versiert en vernieuwt ons ter gunst:
Steeds weet ge bij 't fraaije wat fraaijers te voegen;
Gij wilt ons niet bloot met natuur vergenoegen,
  Maar paart aan haar giften de gaven der kunst.

Hebt

Hebt dank voor die lintjes, die ſtrikjes, die kantjes,
Die krullende lokjes, dien tooi, door uw handjes,
  Met toovrenden zwier, aan uw leden gepast;
Hebt dank voor dien ſmaak, die, geſtaâg onderſcheiden,
En altijd bekoorlijk, hoe vreemd tusſchenbeiden,
  Door wisſlende praal ons verrukt en verrascht.

Maar, hoe ook behaagzucht u tooi en hertooije,
Dat niets toch uw hartjes omkleede of verplooije,
  Geeft nooit toch de liefde der mode ten prijs;
Bewaart ons uw hartjes, uw trouw en uw gunstjes,
Behaagt ons verwislend door duizende kunstjes,
  Maar mint ons altoos toch op de eigene wijs.

O P-

OPHITSING.

Vlieg naar Lemnos, rad ter been,
Vlugge liefde! vlieg 'er heen:
Laat Vulcaan uw ſtompe pijlen
Scherper ſmeden, ſpitſer vijlen,
Bied en breng hem dubbel loon:
Wreek geſtreng uw' diepen hoon.

Carileen, die trotsch u tart,
Weert uw wapen van haar hart:
Laat uw wraak haar' waan verwinnen,
Dwing haar me eindlijk weêr te minnen...
'k Pleit niet mij ter gunste, neen!
Maar voor u, ô liefde, alleen!

Grief de trotſche, wond ze zwaar,
Of uw glorie loopt gevaar;
Doe haar blaken zonder bluſſchen,
Doe haar me in vervoering kusſen...
'k Pleit niet mij ter gunste, neen!
Maar voor u, ô liefde! alleen.

Toon uw regten, wreek uw' ſmaad,
Fnuik de trotſche, ſtraf haar' haat,
Ken geen deernis, geen erbarmen;
Werp haar in mijn open armen...
'k Pleit niet mij ter gunste, neen!
Maar voor u, ô liefde! alleen.

SPEEL-

SPEELREISJE.

Laadt, gij ligte, vlugge jagtjes!
Laadt uw ligte, fchoone vrachtjes,
  Blijde meisjes! treedt 'er in;
Zorgt maar dat ge, in 't binnenfnellen,
U niet achtloos laat verzellen
  Door den dartlen god der min.

Zoekt ter deeg in al uw zakjes,
In de plooitjes van uw jakjes,
  Want ik zag hem in den hoop!
Maar wat moogt gij nog hem zoeken,
Daar hij, angftig voor verkloeken,
  Reeds uw hartjes binnen floop?

Klieft dan, jagtjes! klieft de baren,
Laat de veldjeugd ſpelevaren;
  Bolle windjes! voert haar voort;
Stille ſtroompjes! laat haar vloeijen,
En zich reppen en zich roeijen
  Langs den rijk bebloemden boord.

Maar verbleekt, ô blijde ſchoonen!
Dan geen vrees uw roode koonen?
  Zijt ge vloed en haven wis?
Staakt uw ſchertſend vreugdgeſchater:
't Is gevaarlijk op het water
  Als de liefde ſtuurman is.

Maar vergeet gij, dartle knapen!
Al de wondren van 't geſchapen',
  Al den luiſter, die 'er praalt?
Maar aanſchouwt gij, onbewogen,
Wat natuur uw kwiſtende oogen
  Hier met dubble trekken maalt?

Ziet

Ziet, men zou, in 't nederbukken,
Vruchten uit de ſtroomen plukken
Van den hooggetopten boom!
Ziet, in 't bogtig opwaarts vliegen,
Schijnt de zwaluw zich te wiegen
Bij de visſchen in den ſtroom!

Maar gij laat de ſchepping pronken,
Slechts de liefde boeit uw lonken,
Waar natuur haar ſchatten ſtrooit;
Sier' en tooi' zij beemd en beken,
Och, de liefde ſpeelt zijn treken
En hij deelt zijn regten nooit.

Nergal doet Nerine ſchrikken
Voor zijn weêrgekaatste blikken,
Als zij ſpiegelt in de vaart;
Damon vat en ſpat Danire,
Thirſis koost en kust Themire,
En verachtloost roer en zwaard.

Maar wat ſtilt, wat ſtoort de zangen?
Wat verbleekt op eens de wangen,
  Wat verkleurt op eens ze rood?
Eensklaps ſtort, met woest geklater,
't Schichtig vuur en 't plasſend water
  Op de ſchoonen in de boot.

„ Laat ons ſturen, laat ons ſpoeijen,
„ Laat ons ſnellen, reppen, roeijen!"
  Gilt men in bekommernis.
Och, zij zijn verdoold in 't varen!....
't Is gevaarlijk op de baren
  Als de liefde ſtuurman is.

Woeste winden, fel ontſtoken,
Doen de ſtroomen ſchuimend koken,
  Slingren bui en blikſem rond;
't Water, ſtuivend opgeſtegen,
Plast en ſpat de wolken tegen
  En barst open tot den grond.

Och, hoe wordt door vloed en vlagen
Boot en jagtje rank geſlagen
En geteisterd om het bangst!
Vlaggen ſcheuren, ſtengen ſplijten;
Allen gillen, allen krijten,
En de liefde vlugt van angst.

Eindlijk doen de dolle winden
Zelf hun ſpoor en uitkomst vinden,
Slingren hen op eens aan land;
Zij beklautren, mat van krachten,
En bij 't ſplintren van hun jagten,
't Nat beplast en ſtuivend ſtrand.

Eindlijk van hunn' ſchrik bekomen,
Huivrig ſtarende op de ſtroomen,
Vlieden ze in vervoerenis,
Alles roept, in 't henen ſpoeden,
„ 't Is gevaarlijk op de vloeden
„ Als de liefde ſtuurman is."

KRIJGSLIST.

Is de Griekfche legerknecht,
Moede van 't vergeefsch gevecht,
In 't bedrieglijk paard gekropen,
Trojes muren ingeflopen,
Amor nam, in 't loos verraad,
De eigen booze list te baat.

'k Was

'k Was gerust op moed en kracht;
Maar, eens knelde ik me, onverdacht,
Op Corinnaas rozenlippen:
'k Voelde 't gift in de aders glippen,
En ontwaar thans al te wel
Amors listig guitenſpel.

'k Ben niet, naar gebruik en regt,
Overwonnen in 't gevecht:
De angel ſloop mij ziel en zinnen
Met Corinnaas adem binnen:
Amor nam, in 't loos verraad,
Agamemnons list te baat.

BESLUIT.

Leg ik, moede, 't fpeeltuig neder
Uit de klamgeklemde hand,
Och, mijn hart flaat even teeder,
't Hart, waar nog de liefde in brandt,
Schoon de cither zich ontfpant.
Liefde, fchutsgod, dien ik love,
Pronkbeeld van mijn praalloos lied!
Schoon ik u de lier ontroove,
Dat mijn offervuur niet doove,
En ontroof me uw' invloed niet!
Andren moog' de glorie wenken,
Dat zij zingen als ik blaak,
Dat zij fchetfen wat ik fmaak:

And-

Andren moogt gij lauwren fchenken,
Och, fchenk mij alleen 't vermaak.
Groeft de tijd mij hoofd en wangen,
Niets maak' voor uw gunst mij koel;
Blijf me in rozenketens prangen,
Och, onttrek ik u mijn zangen,
Nooit onttrek ik u 't gevoel.
Laat de lier dan vrij me ontglijden;
'k Zal niet beurtlings, als voorheen,
Ziel en zang u offren, neen!
Maar, om beter 't u te wijden,
Wije ik u mijn hart alleen.

I N H O U D.

* MY-

AAN

Gedrukt te *Delft*, bij J. J. STUERMAN.

